

КЪДЕ СА ДЕВЕТИМАТА ?

Дейвид Уилкерсън

8 Март 1993

Представете си сценарият от Лука 17-та глава: Исус вървеше по пътя Си към Ерусалим, а времето за Неговото разпятие наближаваше. Докато минаваше между Самария и Галилея, Той приближи едно село, извън което десетима прокажени живееха в ужасна мизерия и срам.

Очевидно девет от тези прокажени бяха евреи, а един беше самарянин. По онова време евреите не са се докосвали до самаряните, камо ли да живеят с тях. Но очевидно общото бедстващо състояние на тези десет души ги събра в споделена нищета.

Ако някога сте учили за проказата, може да си представите мизерните условия, в които съществуваша тези хора. Това, което виждаме всеки ден в Ню Йорк е доста лошо. На 41-ва улица, близо до входа на тунела Линкълн, са подредени с дължината на жилищен блок подвижни колиби. Това са картонени бараки - кашони от хладилници, покрити с дрипи. Виждат се мръсни, прашни матраци, изгнили, скъсани дрехи; куп безполезни боклуци, натрупани високо върху тези жалки „домове.“ Това е малък град, пълен с въшки, хлебарки, плъхове, наркотици, алкохол, СПИН, болести и постоянни свади.

Но повярвайте ми, тези бордеи са дворци в сравнение с мизерните условия на десетте прокажени от времето на Исус! Тези хора нямаха пенсия за инвалидност, социални помощи, купони за храна или право на хоспитализация, липсваше им сигурността на социалната мрежа. Те бяха напълно изоставени от обществото.

Те бяха бездомни изгнаници, принудени да живеят в изолиран лагер извън селото. Прокажените по закон бяха задължени да стоят най-малко на 100 крачки (60-90 метра) от всички останали. Когато хората минаваха покрай тях, те трябваше да викат: „Нечист, нечист!“

В зависимост от това от колко време имаха проказата, някои от тях бяха загубили пръсти на ръцете и краката, уши, зъби, ръце, нос. Тяхната плът беше отворена и гниеше, а смрадта и гледката бяха непоносими. Тези мъже просеяха, изнамираха и ядяха храна, която другите дори не биха погледнали. Те вероятно живееха на сметището.

Но това, което най-много измъчваше тези изгнаници, бяха натрапчивите спомени за близките им, които трябваше да оставят, когато свещеникът ги обяви за прокажени. Те изгубиха своите любящи съпруги и смеха, любимите си деца, с които лудуваха. Изгубиха своите домове, кариера, уважението и цялата надежда в това, че могат да бъдат полезни. Някои от тях вероятно бяха верни евреи, вкоренени в традицията на църквата. Но сега

живееха извън това неназовано село, водейки мрачно, самотно съществуване на неописуем срам и скръб.

Проказата в Библията винаги е била прототип на грях!

Писанието ни показва прокаженият като прототип на грешник, живеещ в срам - изтощен и погубен от ужасните последици на греха.

В много от нашите служби в Таймс Скуеър Чърч, първите три реда са заети от бивши „прокажени.“ Това са младежи от Тимоти Хауз - бивши наркомани и алкохолици. Проказата на греха е коствала на много от тях всичко, което са имали: съпруги, деца, работа, самоуважение, здраве, разсъдък. Някои, в крайна сметка са останали бездомни, безпомощни, напълно изгубени.

Не знам как тези десетима прокажени са чули за Исус. Вероятно някой скитник е минал покрай тях и им казал за чудотворните изцеления, които Исус беше извършил за прокажените в други градове или села. Така или иначе, те някак си знаеха, че Исус ще мине покрай тях и нетърпеливо чакаха да Го видят!

Опитайте се да си го представите: ето, седят в полето, възможно най-близо до пътя - на 60 или 90 метра от него. Цялата нощ са лагерували там. Каква жалка гледка трябва да са били! Десет куцащи, мръсни, разлагащи се, умиращи мъже, които се държат един друг в очакване на момента, когато Исус ще дойде.

Често съм се чудел дали, когато видяха Исус и апостолите да слизат на пътя, те не започнаха да махат с вдървените си ръце. Дали не сочеха към липсващите им крайници? Дали не размахваха мръсните си парцаливи дрехи? Не знам как привлякоха вниманието Му, но когато Исус дойде достатъчно близо до тях, те извикаха със силен глас: „Исусе, Господарю, смили се над нас!“

Те не искаха пари или да отидат на небето, когато умрат. Те викаха за милост! Все едно умоляваха: „Исусе, как може да видиш такава жалка гледка и да не се смилиш? Как може да ни обърнеш гръб?“

Сигурен съм, че Исус дори за миг не потрепна, нито се обърна настрана. Той ги погледна право в лицата и с голямо състрадание каза: „Идете, покажете се на свещениците“ (Лука 17:14).

Може ли да си представите какво са си помислили тия прокажени? „Да се върнем при свещеника? Защо? Той беше този, който ни прегледа и ни обяви за нечисти! Той ни изгони от селото. Ако всичките десетима се появим на вратата му, той ще ни погледне и ще се присмее на наглостта ни. Никой никога не е бил излекуван от проказата. Той ще помисли, че сме луди!“

Но аз вярвам, че имаше мигновен приток на живот, здраве и сила във всичките десет мъже! Един от тях раздвижи ръката си, която не беше в състояние да помръдне в продължение на

месеци. Друг почувства как в него започна да тупти живот и заподскача от радост! Един след друг те погледнаха ръцете си, лицето на съседа си и как тяхната люспеста, пепелява кожа започна да се променя. Здрава плът се появяваше по крайниците и лицата им - те се изцеляваха!

Спомняте ли си, когато Исус се смили над вас - колко живи и чисти се почувствахте? Извикахте ли, защото усетихте Неговата пречистваща сила? Почувствахте ли новия живот в себе си?

Тези мъже е трябвало да са почувствали този живот! Може да бъдете сигурни, че тази група се развълнува и извикаха от радост! Откритата, гниеща кожа се възстановяваше и на болните места имаше нова, здрава кожа!

Исус каза на тези десет прокажени същото, каквото каза на всеки прокажен, когото очисти: „Иди и се покажи на свещеника за свидетелство!”

В Лука 5:14 Исус беше казал на друг прокажен: „Иди, каза, и се покажи на свещеника, и принеси за очистването си според както е заповядал Моисей” (Лука 5:14).

Никой прокажен не е можело просто да се върне в дома си, в църквата или към заветните си права. Имаше някои неща, които трябваше да направи.

Първо, трябваше да бъде обявен за чист и от свещеник, а това изискваше много сложна, подробна церемония, траеща осем дни. Той трябваше да е напълно обръснат, изкъпан и прегледан. След това идваха жертвите, поръсването с кръв и миро, помазванията и приносите. И след всичко това, той трябваше да изчака още осем дена преди да бъде възстановен спрямо семейството и правата си. Като цяло, процесът отнемаше шестнадесет дни на невероятна религиозна дейност!

Тези висши церемонии бяха символични - прототипи, използвани, за да научат хората на славата на Месията. Всичко беше описано в Левит 14-та глава и десетте прокажени се запътиха обратно към селото, за да го извършат.

По това време, Исус и апостолите вероятно имаха нещо за ядене и бяха далеч нагоре по пътя извън селото. Но изведнъж чува врява зад себе си. Когато се обърнаха, те видяха един човек, който тичаше към тях, крещеше и махаше с ръце! Един от учениците каза: „Това е един от онези десет прокажени от селото.” И като наближи, го чува да вика: „Слава, слава на Исус! Прославям Те!”

Това беше самарянинът! Когато дойде при Исус, той се просна при нозете Му и избухна в хваление и благодарности! От най-съкровената си същност се преклони пред Сина на живия Бог: „Ти си Бог! Ти не би могъл да направиш това, освен ако не си Божия Син. Слава на Бога! Слава!”

Исус го погледна и каза: „Нали се очисти десетимата? А где са деветимата?“ (Лука 17:17). Той питаше: „Защо само ти? Къде са твоите приятели, другите, които изцелих?“

Възлюбени, това е въпросът, който Исус задава и днес! От множествата, които Той очисти и изцели, само остатък се върнаха обратно при Него! И така, къде са всички останали? Аз ще ви кажа къде - на същото място, до което деветте излекувани прокажени в крайна сметка стигнаха: изгубени в църквата - погълнати от религията!

Аз вярвам на статистиката в Библията. И ако е точна спрямо тази история в Евангелието на Лука, то 90 % от тези, които са докоснати от Исус, в крайна сметка се връщат към някоя мъртва, суха църква. Те никога не стават близки с Исус, защото се изгубват в религията!

Тези девет прокажени бяха нетърпеливи да се захванат с живота си. Те казаха: „Трябва да се върна при жена си и семейството. Искам да възстановя самоуважението си. Искам отново да отида в синагогата и да науча повече за идващия Месия!“

Може би си казвате: „Какво не е наред с всичко това? На човек не е ли заповядано да се грижи за собствения си дом? И не каза ли Давид да разсъждаваме върху дълбоките Божии неща? Християните не трябва ли да бъдат мотивирани да работят усърдно - да правят точно това, което направиха деветте прокажени? И Исус не им ли каза да отидат направо при свещеника?“

Да, всичко това е вярно - но то се обезсмисля, ако първо не започнете да познавате Исус!

Тези девет прокажени наистина бяха докоснати от силата на Исус - те бяха станали свидетели на Неговата сила!

„Но, за свидетелство на тях, иди .. и се покажи на свещеника“ (Лука 5:14). Тия прокажени имаха силно свидетелство за години напред. Те можеха да прекарат остатъка от живота си в това да разказват за това как Исус просто изговори слово и те бяха изцелени:

„Преди бях прокажен! Бях съвсем сам, без никаква надежда - един мръсен, изгубен и умиращ човек. Тогава дойде Исус и ме очисти. Сега съм излекуван вече двадесет и пет години - хвала на името Му!“

Всичко това звучи прекрасно. Но проблемът беше, че те говореха за Човек, Когото не познаваха - свидетелстваха за силата на Спасителя, за Когото нищо не знаеха! Те Го видяха само от далеч. Можеха да ви кажат как изглеждаше, за какво говореше, как ходеше, но никога не се приближиха до Него и сърцето Му!

Едно от нещата, за които най-много скърбя през всичките си години на служение е да бъда свидетел на прегоряването на бивши наркомани и алкохолици, които са били чудно освободени от живот на ужасен грях и престъпление. Много от тях бяха призвани от Бог да проповядват, но църквите и пасторите в Съединените щати продължаваха да ги молят да идват и да дават своите зрелищни свидетелства. Те бяха прилъгвани и насърчавани да разказват кървави подробности от миналото си.

Сега, години по-късно, много от тези бивши наркомани разказват същата история: „Преди петнадесет години аз бях сводник. Живях с проститутки и бях в затвора двадесет пъти. Един ден някой ми каза за Исус - и аз бях очистен и изцелен!”

Възлюбени, стотици такива скъпоценни обръщенци вече са прегорели, отстъпили и са съкрушени! Те нямат нищо от характера на Христос и са без взаимоотношение с Бог, защото живеят върху минало, еднократно преживяване. Те никога не са се върнали към Исус и никога не са Го познали!

Много хора ме попитаха защо Таймс Скуеър Чърч не кани обръщенците от благотворителните ни мероприятия да идват всяка седмица и да свидетелстват. И наистина, тези мъже и жени имат едни от най-невероятните свидетелства, които някога сте чували.

Но ние искаме нещо повече за тях от това да се озоват със стари, износени свидетелства пред публиката! Искаме да вървят с Исус - да бъдат в състояние да се изправят и да разкажат за едно свежо, ежедневен ходене с Него, за това, което Той днес прави за тях!

Искаме те да имат повече от Христос!

Колко е тъжно да се видят толкова много обърнали се, избавени хора, които се успокояват и изгубват в толкова рекламираното съвременно християнство!

Някои хора просто не искат да ходят с Исус. Те предпочитат мъртвата религия! Радват се на пищността и формализма на церемониите на „извисената църква.”

О, колко религиозни трябва да са се почувствали тези девет прокажени , когато преминаха през дългия ритуал на очистването! И каква невероятна церемония беше тя за тях:

Първо, свещеникът взимаше две птици. Той убиваше едната над купа с „жива” (или течаща) вода и оставяше кръвта да се изцежда във водата. След това връзваше исоп за пръчка от кедър (около 40 см дълга) и с пурпурна вълнена панделка го връзваше на живото птиче. Крилата и опашката на птицата се потапяха в кръв и вода.

Кръвта се поръсваше върху челото и китките на очистения прокажен седем пъти, след което живата птица се освобождаваше, за да отлети в полето. След това, прокаженият изпираше дрехите си, обръсваше косата си, изкъпваше се внимателно и влизаше в града, където стоеше изолиран в продължение на седем дни.

На осмия ден, той се връщаше при свещеника и носеше две мъжки агнета и една овца без недостатък. Той донасяше десет килограма брашно и половин литър миро. Те бяха за приноса за престъпление, приноса за грях и всеизгарянето.

Свещеникът взимаше мирото и изливаше част от него върху дланта си, след това поръсваше с него земята седем пъти. Като взимаше от кръвта на агнето, той докосваше прокажения по

меката част на дясното му ухо, по десния палец и по петата на десния му крак. След това свещеникът го помазваше с част от мирото на тези три места и изливаше останалото на главата му.

Колко церемониално беше всичко това - колко религиозни трябва да са се чувствали прокажените! И наистина, тези ритуали символизираха някои много значими неща, като миропомазване и очистване с кръв. Но всичко то беше мъртво!

Тези прокажени, от докоснати от Исус, се върнаха обратно към мъртвата, суха обредност и формализъм. Да, те възстановиха своето самоуважение. Те отново бяха влезли в живота на църквата. Бяха си възвърнали материалните благословения. Но никога не познаха Исус!

Вие може да попитате: „Защо Исус ги изпрати обратно в такава обредност?“ Вярвам, че Христос изпрати тези прокажени при свещеника с надеждата, че ще закопнеят да разберат реалността зад целия този ритуал:

„Течаща вода - веднъж не каза ли, че самият Той е живата вода? И поръсването с кръвта - Той не каза ли, че Неговата кръв ще се пролее, че ще бъде разпънат на кръст? Агнето трябва да бъде убито - какво означава това?“

Вижте, в Израил не е имало свещеник, който да може да каже на деветимата прокажени какво означават тези церемонии. Те ги изпълняваха рутинно! Не - Исус искаше тези прокажени да се обърнат към Него и да бъдат научени! Когато извикаха край пътя: „Учителю, имай милост!“, те използваша една дума, която означаваше: „Командирю! Учителю!“ Те знаеха, че Той притежава цялата истина, но не бяха гладни за нея.

Тези девет прокажени представляват хилядите бедни души днес, които седят в църквата и слушат служители, които не знаят за какво говорят. Всичко е сухо и скучно - мъртво! Но аз знам, че има и един положителен ефект: на хората им идва до гуша! Много от тях казват: „Не за това ме спаси Исус - да седя тук и да изсъхвам, слушайки човек, който просто рутинно си върши работата. Дай ми реалност! Дай ми Христос!“

Сега искам да ви кажа за хората остатък - един от всеки десет се обръща и тича обратно към Исус!

Защо се случва така, че във всяко поколение има остатък, който тича след Исус със страст и благодарност? Защо Бог винаги има един от десет човека, който оставя всичко и се връща само, за да се поклони и хвали Христос, докато другите деветдесет процента продължават в рутината?

Вярвам, че самарянинът се завтече обратно към Исус, защото не беше обвързан с форми и ритуали. Той не трябваше да се „отучва“ от всичко! Вижте, останалите девет души бяха отгледани като ортодоксални евреи, умовете им още от детство бяха обучени в ритуали и церемонии. Те все още бяха оковани в своята традиция. Но след като самарянинът видя цялата религиозна система, той извика: „Няма да го бъде!“

Той стана свидетел на празнотата на религиозните лидери и посетителите на църквата. Той видя как фарисеите ограбваха вдовиците и отнемаха домовете им. Той видя как свещеници подкупват и биват подкупвани. Той видя храма, пълен с валутни търговци, които бяха превърнали Божия дом в свърталище на крадци. Той видя как книжниците създаваха правила за другите, а никога не помръдваха и пръста си, за да ги изпълнят.

Той видя варосаните фасади, фалшивите лица и двойните стандарти, и си каза: „Слепец води слепците - това не е за мен. Искам нещо истинско!”

Докато вървеше с останалите девет към селото, свещеника, църквата, обществото, уважението и добрия живот, той спря и помисли: „Чакай малко! Помня какво беше, когато имах всичко - пари, престиж, сигурност. Аз бях нещастен! Всичките ми така наречени приятели ме отхвърлиха при първото споменаване, че вероятно имам проказа. Бях празен - вързан в грешни навици, пълен с омраза и горчивина. Беше истински ад. Защо да се връщам към всичко това?”

Тогава нещо започна да гори в сърцето му: „Вижте ме - аз съм чист. Исус ме изцели! Църквата може да почака - моето семейство и кариера може да почака. Ще отида при Исус! Искам да опозная Онзи, Който ме изцели!” Той стигна до същото заключение, до което стигат всички хора от остатъка:

„Там няма нищо, което търся. Всичко е суета! Отивам при Исус - Той ще бъде моята реалност!”

Дори за минута не си помисляйте, че този очистен прокажен се върна само, за да каже благодаря - не, той беше завладян от желание да се поклони на човека Исус!

Прокаженият - остатък не можеше да спре да вика: „Слава!” Хваление извираше от най-съкровената му същност!

Вярвам, че ако човек се покланя на Христос както този човек - лежейки проснат в нозете Му, викайки без задръжки с глас на благодарност - такъв човек никога няма да напусне Исус! В сърцето си той казва: „При кого да отида? Той има думи на вечен живот!”

Представям си как този човек се появява навсякъде, където Исус поучава. Всеки път, когато Христос беше на планината или на морския бряг, там седеше и очистения прокажен, на първа линия. Той викаше със силен глас: „Обичам те, Исус! Слава на Бога! Хвала на Теб!” Виждам го при Възнесението да вика: „Вземи ме със Себе Си, Исус!” И си мисля, че той беше в Горницата в деня на Петдесетница, хвалейки Бога, изпълнен със Светия Дух!

Но истината е, че на нас ни е дадено нещо, което благодарният прокажен никога не е имал - потенциал за власт, далеч над всичко известно на човечеството!

През януари, на всеки четири години, Америка въвежда президент в така наречената „най-силна длъжност на земята.“ Неговият подпис е закон. Той командва най-силната армия в света. Той може просто да натиснете бутон и да причини масово поразяване на цели народи. Но властта, която притежава е нищо в сравнение с властта, която Исус е дал на теб и мен!

Вижте, ние имаме абсолютен достъп до самото присъствие на живия Бог Творец, а също и Той до нас! „И тъй, братя, като имаме чрез кръвта на Исуса дръзновение да влезем в светилището, през новия и живия път, който Той е открил за нас през завесата, сиреч, плътта Си, и като имаме велик Свещеник над Божиия дом, нека пристъпваме с искрено сърце в пълна вяра” (Евреи 10:19-22).

Прокаженият - остатък нямаше такава власт. Тя дойде едва, след като завесата в храма се раздра на две, което означаваше, че вече всеки човек може да влезе, а Бог да излезе - Той можеше да се срещне с нас!

Думата „дързост“ в този стих означава „с открита, неприкрита публичност.“ Възлюбени, тази „публичност“ е заради дявола! Това означава, че ние можем да кажем на всеки демон в ада: "Имам право, чрез кръвта на Исус Христос да отида в Божието присъствие и да говоря с Него - и Той с мен!"

Вярвате ли, че имате това право - че Бог желае да излезе и да се срещне с вас? Нека се приближим при Него със сърце, пълно с увереността на вярата! Ние не идваме с кръвта на птица, коза или бик, а с кръвта на нашия Господ Исус:

„Веднъж завинаги в светилището, и то не с кръв от козли и от телци, но със Собствената Си кръв, и придоби за нас вечно изкупление. Защото, ако кръвта от козли и от юнци и пепелта от юница, с които се поръсваха осквернените, освещава за очистването на тялото, то колко повече кръвта на Христа, Който чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога, ще очисти съвестта ви от мъртвите дела, за да служите на живия Бог!” (Евреи 9:12-14).

Нищо не вълнува сърцето на Бог повече от това Неговите деца да идват при Него с дързост, без страх! Той иска от нас да дойдем и да кажем: „Имам право да бъда тук. И дори, ако сърцето ми ме осъжда, Бог е по-голям от сърцето ми!” (Виж 1 Йоан 3:20).

След като прокаженият се приближи втори път към Исус, Писанието казва, че Исус „[го] изцели.” „И рече му: ‘Стани и си иди; твоята вяра те изцели.’” (Лука 17:19). Този път Исус му даде повече от очистване - Той му даде пълнота в ум, тяло, душа и дух. И именно това дава Бог на всички, които се приближават до Него днес: пълнота!

Иска ми се да мисля, че този прокажен-остатък се върна в родния си град и повторно се събра с останалите девет излекувани прокажени. Щеше да има за какво да си поговорят!

Деветте вероятно стояха и говореха за всички проблеми, с които се бяха сблъскали при завръщането си: жените им се бяха омъжили повторно. Децата се бяха отдръпнали от срам. Старите приятели все още се държат като непознати с тях. Адаптирането беше станало непоносимо!

След това всички се обърнаха към остатъка. „Как беше при теб? Спомняш ли си Галилеянина Исус, Който ни изцели? Какво стана с Него? И защо си толкова щастлив?“

Той се усмихва и каза: „Аз бях с Него вчера! Следвам Го - Аз съм Негов ученик и Той е моят Учител. И повярвайте ми, не съм имал проблем с адаптирането! Не ме притеснява, че семейството ми ме е отхвърлило, или че моите приятели ме изоставиха. Исус ме взе при Себе Си!

Братя, нека ви кажа - аз ходя с Бог! Той ми говори и ме учи. Сега правя палатки, но работата, която ми носи най-голяма печалба е да хваля моя Господ!“

Може би той покани останалите девет да отидат с него и да се срещнат с Исус, но те вероятно са му отказали: „Съжالياваме, но ние изучаваме закона три вечери в седмицата. Сега имаме голяма дискусия на тема кога ще дойде Месията.“ Може би си мислеха, че търсят Месията, но вече Го бяха пропуснали!

Така че, остатъкът тръгна - обратно към Исус, пеейки: „Има песен в моето сърце, която ангелите не могат да пеят - Изкупен! Изкупен!“ Той живее в изкуплението - изцелен, напълно свободен!

Скъпи светия, ти и аз имаме нещо много по-голямо от този прокажен. Имаме не просто една отворена врата, а един любящ Отец, Който ни казва: „Елате, вие сте очистени. Вярвайте го и действайте според него. Елате и се срещнете с Христос!“ Алилуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1993 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Where Are The Nine?](#) / [Къде са деветимата?](#)